

Społeczność Biblijna Zdrowa Nauka

Wyznanie Wiary

Tylko Pismo Święte (Sola Scriptura)

1. Wyznajemy, że „całe Pismo (i wszystkie jego poszczególne części) jest natchnione przez Boga i pożyteczne do nauczania, do przekonywania, do poprawiania, do kształcenia w sprawiedliwości – aby człowiek Boży był doskonały, przysposobiony do każdego dobrego czynu” (2 Tm 3:16-17).
2. Wierzymy, że Chrystus wybrał świadków swojego nauczania i zmartwychwstania (apostołów). Oni są autorami Nowego Testamentu. Bóg uwierzytelnił ich autorytet poprzez „cuda, przedziwne znaki, różnorokie moce i udzielanie Ducha Świętego według swej woli” (Hbr 2:3.4). Gdyby ktoś głosił inną naukę, niż apostołowie, ma być przeklęty (Ga 1:7-8). Z tego powodu odrzucamy wszelkie dodatki do nauki apostoelskiej. Wszelkie pozabiblijne pisma, pozabiblijne tradycje, objawienia i prorocтва uznajemy za fałszywe, nie pochodzące od Boga. Księga Objawienia (ostatnia księga Biblii) kończy się ostrzeżeniem: „Ja świadczę każdemu, kto słucha słów prorocтва tej księgi: jeśliby ktoś do nich cokolwiek dołożył, Bóg mu dołoży plag zapisanych w tej księdze” (Ap 22:18). Każdy chrześcijanin wezwany jest, aby podjął walkę o wiarę, która „raz na zawsze została przekazana świętym” (Jud 1:3). Chrześcijanie powinni nauczyć się „nie rozumieć więcej ponad to, co napisano” w Biblii (1 Kor 4:6). W wielu kościołach, uznających się za chrześcijańskie, a nawet protestanckie, pojawiają się fałszywi prorocy i fałszywi apostołowie, domagający się uznania, że są szczególnym kanałem Bożego objawienia, poprzez który przemawia Bóg. Chociaż nie podważamy zbawienia ludzi, przynależących do tych kościołów, to jednak jasno i stanowczo twierdzimy, że wszelkie inne objawienia i prorocтва, poza biblijnymi, należy traktować jako zwiedzenie i stanowczo się od nich odciąć. A ludzi, twierdzących, że są kanałem Bożego objawienia, należy pozbawić władzy nauczania i wypowiedzania się w chrześcijańskich zborach.
3. Z powyższych powodów jasno nauczamy, że Biblia jest w całości natchniona, bezbłędna oraz jest jedynym i ostatecznym autorytetem dla wierzących w sprawach, związanych z wiarą i moralnością.

Tylko Chrystus (Solus Christus)

1. Jezus nauczał: „Badacie Pisma, ponieważ sądzicie, że w nich zawarte jest życie wieczne: to one właśnie dają o Mnie świadectwo” (J 5:39). Chrystus stoi w centrum naszego życia i nauczania. To w Nim mamy życie wieczne i to do Niego należy przyjść, aby je otrzymać (J 5:40).
2. Ponieważ „Chrystus jest JEDYNYM pośrednikiem między człowiekiem, a Bogiem” (1 Tm 2:5), zatem odrzucamy wszelkie inne pośrednictwa (kapłanów, zmarłych świętych, w tym: Marii). Modlitwę do zmarłych (także do Marii) uznajemy za okultyzm (wywoływanie duchów zmarłych). Zostało to wyraźnie potępione przez Boga (Pwt 18:10-12). Chrystus – jedyny Pośrednik – jest nie tylko jedynym, ale i wystarczającym „ogniwem”, łączącym nas ze swoim Ojcem, ponieważ jedynie On „zbawiać na wieki może całkowicie tych, którzy przez Niego zbliżają się do Boga, bo zawsze żyje, aby się wstawiać za nimi” (Hbr 7:25).
3. Odrzucamy także wszelkie sakramenty, wymagające pośredników – kapłanów (np. spowiedź). „Poprzez Chrystusa mamy śmiały przystęp do Ojca z ufnością dzięki wierze w Niego” (Ef 3:12). Ustanawianie duchownych – kapłanów, którzy są niezbędni, aby dokonywane były jakiegokolwiek obrzędy chrześcijańskie, traktujemy jako niebiblijną tradycję, godzącą w naukę o wyłączności Chrystusa jako pośrednika. Odrzucamy ją i odcinamy się od niej.
4. Z powyższych informacji wynika, że w naszej społeczności nie ma duchownych w znaczeniu pośredników, którzy byliby w jakimkolwiek znaczeniu (i do czegokolwiek) niezbędni.

5. Każdy wierzący jest kapłanem w tym znaczeniu, że podczas głoszenia ewangelii pośredniczy pomiędzy Chrystusem, a niezabawionymi, ale także w takim, że każdy z nas poprzez Chrystusa składa Bogu duchowe ofiary ze swojego świętego życia (1 P 2:5).
6. Nie oznacza to, że w naszej społeczności nie ma mądrego kierownictwa. Wspólnotą zarządzają starsi (w sensie nauczania i opiekowania się członkami zboru) – zob. Dz 14:23; Tyt 1:5; 1 Tm 4:14; Dz 20:17.28. Starszy to polski odpowiednik (tłumaczenie) greckiego słowa prezbiter. W Biblii starsi (prezbiterzy) nazywani są również biskupami (Tyt 1:5-7). W naszych zborach mamy zatem przewodników – starszych (czyli prezbiterów, biskupów) – są to mężczyźni, którzy spełniają kryteria, opisane w 1 Tm 3:2-7 i Tt 1:6-9. Nie są oni pośrednikami, nie przyjmują żadnych święceń, zajmują „pasieniem trzody” poprzez nauczanie i opiekowanie się członkami zboru. Ich posługa jest służbą, która kończy się w chwili, gdy przestają spełniać kryteria na starszego.
7. W Nowym Testamencie znani są tylko „święci, biskupi i diakoni” (Flp. 1:1) i wszyscy wymieniani są jako część jednego zboru. Nie ma w Biblii żadnego uzasadnienia nauki o odgórnych nadzorcach zboru. Jedyną głową każdego zboru jest Jezus Chrystus (Ef 1:22; 4:15; 5:23; Kol 1:18). Odrzucamy ideę biskupa, nadzorującego wiele zborów, jako niebiblijną. Chrystus nie chciał budować jednego, uniwersalistycznego kościoła, zarządzanego odgórnie, ale niezależne zbory (kościół), powstające oddolnie, zgodnie z zasadą naszego Pana: „Albowiem gdzie są dwaj lub trzej zgromadzeni w imię moje, tam jestem pośród nich” (Mt 18:20). Zbory mogą współpracować ze sobą, łączyć się w większe unie, ale każdy z nich musi pozostać niezależny od innych poprzez posiadanie tylko jednej Głowy – Chrystusa.
8. Uznajemy tylko dwa sakramenty – chrzest i Wieczere Pańską. Żaden z nich nie wymaga istnienia alternatywnych pośredników, poza samym Jezusem Chrystusem. Co więcej, zadaniem każdego z tych sakramentów jest manifestowanie Jezusa Chrystusa jako JEDYNEGO pośrednika.
9. Chrzest jest widzialnym znakiem łaski zbawienia, która stała się udziałem człowieka w chwili, gdy uwierzył w Chrystusa. Podczas chrztu osoba publicznie wyznaje swoją wiarę. Poprzez zanurzenie w wodzie i wynurzenie z niej człowiek wierzący manifestuje, że duchowo umarł razem z Chrystusem oraz zmartwychwstał razem z Nim i że odtąd chce iść za Nim jako za swoim Jedynym Panem, Jedynym Zbawicielem i Jedynym Pośrednikiem. Odrzucamy chrzest niemowląt jako pozbawiony sensu, ponieważ jest to chrzest niewierzących, a WARUNKIEM chrztu jest wiara (Dz 8:36-37). Odrzucamy naukę o zbawczych skutkach sakramentu chrztu, ponieważ „łaską bowiem jesteście zbawieni przez wiarę. A to pochodzi nie od was, lecz jest darem Boga: nie z uczynków, aby się nikt nie chlubił” (Ef 2:8-9).
10. Wieczera Pańska (komunia) ustanowiona została przez Chrystusa na pamiątkę Jego śmierci (Łk 22:19-20). Chleb symbolizuje ciało Chrystusa, ukrzyżowane za nasze grzechy. Wino symbolizuje krew Chrystusa, przelaną dla naszego usprawiedliwienia. Odrzucamy naukę o transsubstancjacji, zgodnie z którą chleb zamienia się w ciało Chrystusa, a wino – w Jego krew. Odrzucamy także naukę o konssubstancjacji, zgodnie z którą „materialny” Chrystus wraz ze swoim prawdziwym ciałem i prawdziwą krwią przenika materię chleba i wina. Pan Jezus ustanowił wieczerę Pańską przed swoją śmiercią i spożywał ją razem z uczniami. Był wtedy człowiekiem, ograniczonym ciałem, nie mógł zatem „przeniknąć” przez chleb, ani zamieszkać w chlebie. Dziwnym byłoby też uznanie, że Chrystus podczas tzw. Ostatniej Wieczery spożywał samego siebie. Chleb więc był jedynie symbolem Jego Ciała, a krew – jedynie symbolem Jego Krwi. I tak też powinno się to rozumieć, gdy chrześcijanie, wzorując się na Ostatniej Wieczery, wspominają śmierć Jezusa. Trzeba też pamiętać, że obecnie to zbór nazywany jest ciałem Chrystusa (1 Kor 12:27). Chleb, spożywany podczas wieczery, nazywany jest ciałem Chrystusa w tym znaczeniu, że symbolizuje jedność zboru jako ciała Jezusa, o czym wspomina Biblia: „Chleb, który łamiemy, czyż nie jest udziałem w Ciele Chrystusa? Ponieważ jeden jest chleb, przeto my, liczni, tworzymy jedno Ciało. Wszyscy bowiem bierzemy z tego samego chleba” (1 Kor 10:16-17). Wieczera Pańska jest manifestowaniem przez zbór wyłączności Chrystusa – tylko On za nas umarł, tylko On przelał za nas Swoją Krew, tylko On jest naszą Głową, tylko On ustanowił z nas Swoje Ciało. Wieczerę Pańską spożywamy za każdym razem, gdy gromadzimy się jako zbór, odpowiadając w ten sposób na zarzut Pawła, skierowany przeciwko niewiernemu zborowi w Koryncie: „Tak więc, gdy się zbieracie, nie ma u was spożywania Wieczery Pańskiej” (1 Kor 11:20). Spożywanie Wieczery na wszystkich spotkaniach zboru ma dla nas istotne znaczenie – kiedykolwiek się gromadzimy, to dzięki Wieczery Pańskiej koncentrujemy się wokół śmierci Chrystusa jako fundamentu i źródła naszej wiary.

Zbawienie tylko z łaski i tylko przez wiarę (sola gratia et sola fide)

1. Wierzmy, że człowiek jest z natury grzeszny, a w konsekwencji oddzielony od Boga i Jego świętości (Iz 59:2; Rz 3:10-23). Zapłatą (karą) za grzech jest śmierć – zarówno duchowa, jak i fizyczna (Rz 6:23).
2. Jezus Chrystus jest jedynym, Bożym rozwiązaniem problemu grzechu i winy człowieka. Tylko przez Niego można pojednać się z Ojcem, ponieważ On umarł zamiast nas, składając w ten sposób doskonałą ofiarę, która była doskonałą zapłatą za nasze grzechy (Rz 5:8; 2Kor 5:21; 1P 3:18; Iz 53:2-7,10-12).
3. Tak pojęte zbawienie jest łaską, czyli niezasłużoną życzliwością Boga, który okazuje nam zmiłowanie nie na podstawie naszych czynów, starań i religijnych praktyk, ale wyłącznie na bazie doskonałej ofiary, jaką złożył Syn Boży za nasze grzechy.
4. Zbawienia staje się udziałem tych ludzi, którzy z łaski Bożej w pełni ufają Chrystusowi jako swojemu Zbawicielowi i Panu.

Tylko Bogu chwała (soli Deo gloria).

Ponieważ tylko Bóg Ojciec oraz Jego Jedyny Syn, Jezus Chrystus, są godni przyjmować RELIGIJNĄ cześć i chwałę (Ap 4:11; 5:12), zatem nauczymy, że:

1. Ludzką chwałę (w sensie honorów, szacunku) można oddawać wyłącznie żyjącym.
2. Nie wolno modlić się do umarłych, ani prosić ich o pomoc lub wstawiennictwo – nawet jeśli byli tak święci, jak Maria, Matka Jezusa. Jest to okultyzm.
3. Nie wolno kłaniać się obrazom, rzeźbom, wizerunkom, ani w żaden inny sposób oddawać im czci, nawet jeśli przedstawiają wizerunek naszego Pana. Jest to bałwochwalstwo.
4. Chrystusowi należy oddawać taką samą cześć, jak Ojcu (J 5:23).
5. Chociaż wierzymy, że Duch Święty jest Bogiem, nie znajdujemy w Biblii przykładów praktyki modlitwy do Ducha Świętego, ani nauki, by się do Niego modlić. Uznajemy zatem, że skoro Bóg nie objawił ani wymogu, ani nawet potrzeby takiej pobożności, nikt nie powinien zwracać w modlitwie do Ducha Świętego. Zasadniczo modlitwa chrześcijanina powinna być modlitwą do Ojca przez Chrystusa (za pośrednictwem Chrystusa) lub w imieniu Chrystusa.

Potwierdzamy też wprost naszą wiarę:

1. W Trójcę (istnieje jeden Bóg w trzech Osobach: Ojca, Syna i Ducha Świętego);
2. W unię hipostatyczną Chrystusa (Jezus posiada dwie natury, pozostając jedną Osobą, jest zatem w pełni Bogiem i w pełni Człowiekiem);
3. W doktrynę reformowaną TULIP (jesteśmy 5-cio punktowymi kalwinistami);
4. W to, że nadzwyczajne manifestacje Ducha Świętego (takie, jak znaki i cuda, a także dar języków) przemienęły wraz z epoką apostołską.

Odrzucamy też wprost:

1. Ekumenizm z kościołami i wspólnotami, które teoretycznie lub praktycznie negują którykolwiek z punktów 5xSOLA (np. z Kościołem Katolickim, Prawosławnym lub kościołami charyzmatycznymi). Kościół Rzymsko – Katolicki wypaczył Dobrą Nowinę w każdym z punktów reformacyjnego 5xSOLA: (1) Zamiast nauki o wyłączności Pisma Świętego, głosi, że objawienie zawarte jest także w TRADYCJI, włączając w to orzeczenia soborów i papieży. (2) Zamiast nauki o zbawieniu z łaski, przez wiarę, głosi konieczność sakramentów i dobrych uczynków do zbawienia. (3) Zamiast nauki o wyłączności Chrystusa jako jedynego pośrednika, ustanawia alternatywnych pośredników – np. Marię i kapłanów. (4) Zamiast nauki o wyłączności Boga w oddawaniu Mu chwały, włączył w religijną adorację także Marię, świętych, a nawet ich obrazy i podobizny, nie wspominając już o kulcie innego Jezusa (eucharystycznego). Tak sfalszowana ewangelia sprawia, że katolicki Chrystus jest Chrystusem fałszywym, zatem każdy protestant, świadomy nauk Słowa Bożego oraz protestanckiej spuścizny, powinien definitywnie odciąć się od wszelkiej religijnej jedności z tym fałszywym systemem religijnym, a więc odseparować się zarówno od wspólnych modlitw z przedstawicielami Kościoła Rzymsko – Katolickiego, jak i wspólnych kampanii ewangelizacyjnych.

2. Naukę o konieczności świętowania szabatu;
3. Naukę, zgodnie z którą Kościół jest nowym Izraelem; w związku z tym odrzucamy także ideę, zgodnie z którą proroctwa ST, dotyczące Izraela, spełniają się duchowo na Kościele. Wierzymy, że biblijne proroctwa, dotyczące Izraela, spełnią się literalnie – tj. na literalnych synach Jakuba;
4. Naukę, zgodnie z którą niewierzący Żyd może być zbawiony nawet, jeśli nie uwierzy w Chrystusa; stąd odrzucamy też ideę nazywania Żydów, niewierzących w Chrystusa, naszymi braćmi w wierze.

Duchowo i teologicznie utożsamiamy się z protestantyzmem ewangelicznym i anabaptyzmem, z jego spuścizną doktrynalną, wysoko ceniąc sobie tradycyjne, reformowane wyznania wiary, tworzone w ramach protestantyzmu ewangelicznego, jak chociażby:

1. Westminsterские Wyznanie Wiary z 1646 roku;
2. Londyńskie (baptystyczne) Wyznanie Wiary z 1689 roku.